

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

157. szám.

Pest, september 14. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hársábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Szabolcsból.

Szerkesztő! A rossz hír mintha ördögsekéren hozná a szelek, úgy terjed.

Egy barátom indul e perczen gyors lovakon Szolnokba, onnan vasuton Pestre, s én megbocsáthatlan hibának tartanám, ha őnt hirtelenében egy különös jelenetről nem tudósítanám.

Szerkesztő! Ússe össze bokáját, kérje el Bernát József, s Bánfi Páltól azon hatalmas veres tollakat, mellyeket azon polgártársak a deputatio visszajöttével, Béctől Posonyig hordoztak, és tüzze saját kalapjára. . . mert Szabolcsban a royalismust a király felelete, miként az első dér az akácza leveleit egészen leperzselté.

Dictum factum, Szabolcsban az emberek olyan republicanusok kezdenek lenni mint a pinty.

Szabolcsban még a cigány is arról beszél hogy mellyik jobb a kamarija-e vagy a rempublika.

A ki pedig e két dicső dologról semmit sem tud igyekszik azt megtanulni.

Ma estve a kocsmába néztem be. Pipára akartam gyujtani, meg a kocsmárosnénak ha több nem sikerül, az arcát megcsipkedni, a mint egyszerre hallom, hogy . . .

Éljen a rempublika! . . . éljen a rempublika. Éljen! felele vagy harminczhat magyar miska. —

(Ominosus szám, ez a harminczhat, törpe minoritas az igaz, de van rá példa, hogy még nevedkedhetik.)

És a mint így kiáltoznának — egy fiatal gyermeké így szóla csengő hangon.

De biz uram bátyám, nem iszom én annak a rempublikámnak, mig nem tudom, mi a szósz lehet az —

A ki nem tudja ide tartsa a fülét, felele egy öreg hajdú.

A rempublika az: midőn nincs se király, se szolgabíró, se más efféle . . .

Éljen, éljen, éljen!

Én pedig ezzel nagy épülten haza ballagtam.

Szervusz, szerkesztő lelkem.

Pap András.

A tegnap esti gözösön Bécsből nagyjelentőségi hírek érkeztek

Bécsben kralval van. Több mint kralval, egy becsületes revolutio.

Valahára, Valahára. . .

Először is elmondhatjuk, mi magyarok, hogy mind ezekben magna pars fuimus. Bécsbe mentünkor elejente csak az ifjak és hölgyek üdvözlének, harmad napra pedig az egész város. A királynak Jelláchichhoz írt levele felnyitotta még a négy emeletesházu legmegrögzöttebb spieszburger szemét is. Mindenki látja, hogy itt nem csak a magyar hanem az osztrák szabadság jövődjéről volt szó.

Hétfőn izgalom folyt, délután ezek összegyűltével democrata népgyűlések, Kedden este Doblhof ablaka alatt macskazene, berohanás a minster lakába pusztítás, szökés.

Ennyit a gözös.

A házban a mai ülés alatt a történeteket tovább is tudták.

Futárként Frankenburg érkezett volna le, s hogy elindultakor a zavar nőttön nőtt. A nemzetörség a néppel tart a katonák nem akarnak löni.

Azt is híresztelik, hogy a nép a schönbruni palotát körül vette volna.

A városban mindenfelé azt kiáltozzák nieder mit den spitzbuben (Nem tudni kít értenek ez alatt a sok közöl.)

Városunkban két dolog történt, az egyikre várjuk fejünket a másikra el vagyunk ragadtatva.

A Thurszki ezredből azok kik a honvédekhez át nem jöttek több illyr és rácz tisztjeikkel ma délben hajón Komáromba vitettek.

Battyáni loyalis politika.

Ah de minő dicső látványnak voltunk tanui.

Borsod tős gyökeres vidékeiről egy hős had-

sereg, teljesen s mindennel felkészülve jött be a városba.

A nép őket folytonos éljenekkel fogadta. Voltak pedig e harcosok a markotányosné, orvost gyógyszerészt és regimontspatert kivéve szám szerint ezer kétszázan.

Teremtucse szép tömeg, ezer kétszáz bagnetos magyar. Az uri utcát beszámítva a sorviták terével egészen befogták.

Isten hozta őket. Tisztjeik lelkesek. A közvitéz közt van akárhány abból a legjobb fajtából, kik otthon bújokban meghalnak, ha egy vasárnap a nélkül mulik el, hogy őket valaki agyon ne üsse.

Ülés a képviselők házában

sept. 14. reg. 10 óra.

Némi előlegességek után Perczel Mór e következő három kérdést intézte a minsterelnökhöz.

(Ad vocem elnök. Kik között elnököl? Magister sine discipulis, granatoskapitány ohne Mannschaft.)

Tehát három kérdés. 1. Igaz-e, hogy a minsterelnök általános népfelkelést parancsolt. 2. Igaz-e, hogy a ház parancsa ellenére a sorkatonaságból átjönni akaróknak befogadtatása eltiltolt. 3. Igaz-e, hogy a papir-jegyek kibocsátatása megszüntetett.

Batthyáni nem volt jelen: tehát utánna küldtek. Vártunk soká, de túrtunk, mert tudtuk, hogy Batthyáninak először Kossuthot is fel kell keresnie, mert a nélkül három szavazata sem lesz.

Végre jött egy levél.

A minsterelnök nem jöhet, mert rekedt.

(Sapperlott! Mákvirágozó barátunk a Hangverseny leírásakor nem tréfált. Batthyáni az óta prima donna assolutanok tartja magát, kinek joga van akkorra, midőn szorul a kapcsa, berekednie.)

Hanem azért küldött egy czédulát mellyre a három kérdésre a feleletek megírva valának.

Ad primam. Az általános felkelés csak a Dráva vidékére szól — Replika. A decretumban a haza minden fiáról tétetik említés s hogy a felkelés csak polgári biztosok ügyelete alatt történhetik, különben veszedelmes.

Ad secundam. Igaz hogy a ház parancsa ellenére a befogadás el van tiltva, hanem így, hanem amugy a körülmények, majd akkor, majd később . . . stb. — Replica. Ez annyit tesz ad calendas graecas, illyen minsterben nincs bizodalom.

Ad tertiam. A jegyek forgalomba bocsátattak. Replica. Helyes.

És mi lett a határozata? Nem concutálták össze ezt a Noth-ministeriumot?

Nem.

Kossuth azt mondta — a miniszerelnök ma esteig várja, teljesítették-e feltételeit Bécsben vagy nem. Addig Bathyanit ne sűrgessük. Várjuk be az estét s ha akkor nincs ministerium, tegyünk a mit tudunk tenni.

Borzasztó és fülromboló kiáltás. A karzatok és újságírók viszik a főszerepet. — Jó jel.

És Bathyáni?

Csak annyit mondunk. Kossuth mindenható, de még ő is csak praecclusi terminusra tudta megtartani a nagy tekintélyű grófot, s keserves politikáját.

N. B. Kazimczí Gábor egész ülés alatt egy régi könyvből studirozott. Külsőjéről ítélve a Paris-Pápai lehetett.

Pest, september 9.

Sok furcsa dolog történik a nap alatt.

Martius 15-e, ma hónap bibliája lesz a magyarnak. . . Sok teljesedésbe ment mi e jós lapban bekövetkezendőnek előre látva mondatott. S kik azt becsmérlik, visiolapnak nevezék, s körükből, számüzék . . . Sűrűgve fogják példányalt keresni, hogy magukat rectificabassák.

E még nem a legnagyobb csoda a világon. Ez a szomorú tapasztalás természetes születénye.

Különösebb ennél mi keresett szövetségeink frankfurti gyűlésében történt. . .

Ki kell jelentenem, mi előtt a tényről szólnék, miszerint e cikknek nem célja sem a ministerium tettét gáncsolni, hogy az egyesült német birodalom szövetségét megnyerni törekszik. Mert ha bár az ellenirányu Austria köztünk fekszik is, de a szabadság önállására törekvő népek közt, hozzánk a legközelebb és legszámosabb, s benne annál több biztosságot találhatunk jól formulázott szövetség által, mivel az egyesült német birodalomba elébb utóbb bele kell Austriának is, akarja, vagy nem, olvadnia; — s mig saját kormányát megtartja is, korlátoltathatik irányunkban, a központi kormány által, melly merőben illusorius lenne, ha a kebelbeli egyes álladalmak, bármi legyen is ozime azok uralkodójának, tölle függetlenül intézkedhetsének és működhetének. — Mint szintén.

Nem célja e cikknek a frankfurti nemzetgyűlésnek velünk szövetkezése iránti hajlamát gyengíteni, mivel a hozzánk közelitő bármelley népet, ha a vele szövetkezés eredményeiben reánk nézve nem veszélyes, oktasítani eszélytelen-ség volna, és mivel efféle his hirlapi cikkekcske magának annyi hatást nem is igényelhet.

Szándékom némi figyelmeztetés Eizenmannak a frankfurti gyűlésen az egyesült német birodalom külügyminiszeréhez Budapestre küldendő meghatalmazott iránt intézett interpellatiójára nézve.

E megszólítás ugyan egy részt Magyarhon önállóságának utalmazásával, de más részt Magyarhonban a reactio által német elemnek veszélyeztetése által indokoltatik.

Köszönjük a Magyarhon önállósága iránt nyilvánított rokonszenvet, s ez irányban, s e fő

mondhatnám egyedül feltétel alatt baráti kezét fogunk.

De ha a Buda-pestre német birodalmi meghatalmazott küldésének célja a német ellenek Magyarhonban megvédése: boocsánat, de ezt nem tudjuk Magyarhon önállóságával s függetlenségével megegyeztetni.

Nem akarok itt a Magyarhonban lakó külön ajku népeknek, az e honnak nevet adó nemzet-hezi viszonyaiba, s a statusnak az iránt rendelkezési jogába, és a kellő intézkedésekbe eresz-kedni, jelenleg csak annyit jegyzek meg, hogy e haza a magyar nemzetről neveztetik, a korona és király a magyar nemzeté, s e részben a már fenálló törvényektől vizsalépes nem történhetik, hanem inkább azon törvények szellemükhöz képest, tovább fejlesztendők; — különben a megnyit nyertünk a szabadság, önállóság és függetlenség terén, annyit, sőt többet vesztenénk a nemzetiség ügyében, a mi végre a magyar birodalom statussegységét, önállóságunkat is veszélyeztetné.

Csak azt kérdelem, mi alakban jelennék meg Buda-pestben az egyesült német birodalomnak azon meghatalmazottja? ki azért küldetnék ide, mivel Magyarhonban a német-ellem veszélyeztetik.

Csak azt kérdelem elfogadhatná e a magyar nemzet azon német meghatalmazottat, kinek küldetési célja, így nyit, vagy titkos utasítást, Magyarhonban a német elemet védeni.

Az egyesült német birodalom külügyminis-terre még nem nyilatkozott, s most én is megelőg-szem a pusztá kérdéssel.

A tett interpellatióból azomban azt látom, hogy abban nem annyira a magyar nemzet önállósága iránti rokonként, mint Magyarhonban a német elem megvédése jádsza a főperczet, és ha a német meghatalmazott ez indokból, vagy csak mellékes célból is küldetnék Buda-pestre az nem lenne egyéb, mint Magyarhonban az elnémetesedést munkáló missionarius

Ezt mi magyarok nem akarhatjuk. Mert már maga az által, ha a sokkal népesebb, hatalmasabb és virágzóbb literaturával bíró német birodalom-ban bár mennyire ovatosan következünk, Magyarhonban a német elem, melly eddig csak a mitsemtevés és nem simulás által veszélyezteté nemzetiségünket, a terjedésre, s a magyarság olvasztására elég támaszt és táplálékot nyer.

Hátha még a német birodalmi felhatalmazott követ ugy tekintené a Magyarhonban lakó né-metséget, mint a német nemzetnek az ő védelme alatt álló tagjait: mire mennénk akkor a német elemmel?

Abban rejlik a fő-alaphiba, hogy a magyar ügyeket még jóakaróink is, ugy Bécsben mint Frankfurtban németiség szempontjából nézik. — Mind kettő elnémetesit. . .

Nem tudják vagy nem akarják felfogni, mi az a független Magyarország? ugy látszatnak ezt ér-teni, hogy a magyarnak vannak ugyan saját törvényei, de azért a kormány lehet német.

Érted ezt magyar nemzet? . . . Csak arra való törvényhozó testületed, hogy az által erőttesse rád a német, a mit akar. Ő ad neked törvényt, millyet akar, megadja neki nemzetgyűlés által az alkotmányos alakot, és a magyar törvény az ál-

tal kormányoz, a német. Nemzetgyűlésed tehát csak arra való, hogy alkotmányos formák közt tegyen téged azzá a német, mire neki tetszik . . . németté és rabbá.

És ha neked nem tetszik, az átalakítás: meg-teszi még azt is, hogy tűzbe hányja avas obscu-ritásaidat, felfüggeszti alkotmányodat, nyakadra küldi az édes kedves kebel kedvencz rebellist, és teszen kénye kedve szertat veled, mint a gö-löncsér a sárral a korongón.

Téged édes nemzetem! csak erős karod tart-hat fel, ugy elleneid, mint szövetségeseid irá-nyában. Elhagyva magadat, nem barátod, száma-kozód sem akad.

Várady Antal.

Mákvirágok.

— Folyó september hó 11-kén reggeli 8 órá-tól 12-ig a színház- és nagyhid-utcák közt el-veszett nyolcz tárcza. A becsületes meg-találó kéretik — az alább kijelendő jutalom mel-lett — azokat a képviselőház elnökének kezeihez juttatni. Az elveszett tárczák ösmertető jelei kö-vetkezők:

Átalában mindeniken különös jelszó olvasha-tó, de ezenkül a

Belügy jelszóval kivarrottan pusztá phrasis és elszáradt virág foglaltatik, egy utasítással, mi-kép kelljen valakinek a maga iránt gerjess-zett bizalmat 5 hónapok alatt tökéletesen sem-mivé tenni; a

Kereskedelmi jelszóval himezetben egy darab raffinirozott cukor darab s egy selyem-sülle találtató, melly magát befogni szeret-mé, de — es fehlit ihm halt an Muth! a feladó szerint ezen tárcza egyik titkos rejte-kében egy nagyszerű kimutatás vazolata is fog-laltatik, mellyben czáfolhatatlan okokkal van megfejtve, hogy a magyar postarendszerben 5 hónap óta semmi javítás sem történt; az

Igazságügyi mottóval jegyzetben egy megkövesült logikai következtetésen kívül, meg-található leendő, egy — behajtott szőlődézma iránti — nyugtatvány; a

Hadügyi jelszó alatt egy bizonyos tör-vényjavaslat összefoltozásából fennmaradt csomó feketéssárga zsinoron kívül semmi egyéb-ben nincsen; a

Külügy devise-zel jelölt tárczában specifi-calt utmutatás van arra, mint kelljen egy a király mellé rendelt miniszernek, három hétig vadászaton lenni, a nélkül, hogy itt vagy amott bakkokat löjjön; a

Közlekedési szóval bélyegzetben egy recept foglaltatik, hogy kelljen — rákot főzni; a

Pénzügyi anagramme alattiban ugyan meg-van fejtve a kérdés, hogy „miként teremthető Isten e világot semmiből“ egyébiránt benne ugyan egy krajczár sincs, de azért még-is legnehezebb, s jutalomul a felső tárczákat kézbesítő becsületes megtalálónak fog ha-gyatni.

(Tévedések elkerülése végett megjegyezte-tik, hogy e jutalom csak magyarnak fog kiadat-ni s ha a becsületes találó idegen jelesen osztrák

lenne, úgy jutalma tíz darabb metalique leendő.

— Halljuk, hogy egy nagy ur az 5 forintos magyar bankjegyek ellen izgat Figyelmeztetjük azon nagy urat, hogy a statarium ki van hírdetve.

— Van Pesten egy polgár, ki fiát a haza védelmére száná, s előbb itt Pesten Melczér volt hadügyi titkárnál később magánál a hadügyminiszternél — ott lent — a sorkatonasághoz — cadettképen saját költségén leendő assentállatását kérvén — válaszul nyerte, hogy cadett a sorkatonaságnál csak nemes ember lehet! Oh mákvirágok legteljesebbjei! oh swarzelb zopok leghosszabika. Később az érintett fiatal önkénytes csapatbeli hadnagynak vétetett be. Ist das nicht lächerlich? —

— Halljuk, hogy az első magyar ministerium felterjesztésére csanádi püspöknek kinevezett Horváth Mihály preconisatiója ellen Romában a reactio minden lépést megtesz, s a többi collega püspükek közt különösen a pécsi püspök Scitovszki egyik főinformansnak lenni mondatik. Horváth Mihály az igaz, hogy nem czéhbéli, s nem is olly képmutató szent mint ő püspökségök, de aztán azért is lehet ám orrot fintorgatni, mert e kinevezés nem a régi uton történt,

— Széchényi, ittlétének utolsó napjaiban azt mondá, hogy úgy érzi magát mint a rákok, mellyeket a szakács megvásárolván a pinczébe letesz egy edényben, darabig csendesen vannak, de azután el kezdenek mozogni, s gondolják magukba, „nyje, bizony víz kellene nekünk!“ Ekkor a szakács jön s felvén őket vizeltölt fazékba veti, mellyre ismét gondolják „ah! most már jól vagyunk!“ azonban a fazék tűz mellé tétetik, s a víz melegedni kezdvén a rákok észreveszik, hogy „ollyan különösen érezik magukat“ azonban a szakács ismét küljebb huzza a fazekat s felnyitván fedelét a rákok ismét felmorognak „ah! ismét jól vagyunk!“ s ez így megy mig — a rákok veresre főnek.

— A ministerelnök mai elrekedését, némelly magokat jól értesülteknek hívőegységnek a szerint magyarázzák, hogy a lapjainkban már említve volt ministerialis hangverseny ma estére levén hirdetve, a tegnapi és tegnapelőtti próbákön magát nagyon megerdelté.

— Kubinyi F. indítványt tön, hogy a képviselők is csapatokat formáljanak s fegyvergyakorlatokat tartsanak. Nichts als billig. Ház erkélye lehetne a gyakorlati hely s a tanórák mindazon szónoklatok ideje mellyeket vagy se hallgat senki. A csapat vezérének valamelly imponantkülsejű s hatalmas hangu embernek kellestven lenni, ajánljuk Ivánka Zsigmondot; Deák és (a főrendektől különözve) Bánfi Pál dobolhatnának, a nagy dobot úgy is mindenik magával hordja; Nyéki Albert az ezred leánya lehetne, egyszersmind pedig buzdításul néha egy egy hősi dalt énekelhetne el. Árkászok és hidászok Kazinczi és Kovács, mint műértők.

Csernátoni.

Pest september 14.

A magyar táblabíráknak nem lehetnek dicsőbb példányai, mint azok, kik akkor midőn az ellenség átlépte határinkat azt vitatják élet-halálra, hogy a hazát csak törvényesen lehet és szabad csak — megmenteni.

Beati simplices! más névvel Batthyanyisták!

Valljon mik lennének azon törvényes módok? Kérdjük mi azon bebalzsamozásra méltó ministeri czopfschlepperektől? Talán még egy deputatio Bécsbe, vagy egy compromissionális osztoztató bíróság, vagy plane egy rendelet, mellyben a sorkatonaságnak honvédek közé bevétele egyáltalán megtiltatik.

Mert hiszen más törvényes eszközök kezökben alig lehetnek; királyunkat rávették hogy a corpus iuris kötetit többé egy törvénnyel sem bővitse, de a szerencsétlen fejedelem erre különben sem volna képes, miután elgyengült egészsége alkalmassint kezének szabadon használatát is megtagadja tőle; a nádor pedig kit törvényeink értelmében a főhatalom illetve, annak használatát kezeken megveté, midőn az új ministerelnök kinevezését megerősítés végett Bécsbe küldötte.

No indulj hát most törvényes uton jámbor táblabíró! üsd fel a vas törvénykönyved foliantját, halászd ki belőle mit szabad s nem szabad tenned a decretumok és articulusok értelmében, s ha Jellasics midőn még legjavában keresgélisz betroppol quartélyodra — kiáltd elébe törvényes eljárásod érzetében. Noli turbare circulos meos.

Boldogok kik azt képzelik, hogy a világmozgalmak hullámozó vizén hólyag melly feltartott, törvényeink irott betűje volt. Feltartott mig uralkodó nemzet valánk fegyvercink hatalma, s midőn Mohácsnál iga alá görbedtünk?... akkor többé természetes semmi sem taótt fel. A corpus iurist nem temették el akkor s azért még is szolgál valánk jobbágyok saját földünkön s bábjai néhány jezuita s gaz tanácsadó armányának, kik mint bábót dróton ránczigáltak jó tetszésük szélséyes ötletei szerint.

És vannak kik a törvényességnek betűit aranyozva hordják talismánként lajblí zsebökben, vannak kiknek mindegy vesz nem vesz e haza, ők nyugodtan szállandnak törvényességök érzetében a sir donationalistainak sorába.

Ezekhez egy szavunk van.

Azt kérdjük, hogy mint áll most Magyarország, úgy az ő szempontjukból törvény szerint.

A régi törvényeket eltörölték az 1848-ikiak. Ugy de ezeket még most királyunk törölte el, és így világos, hogy most semmiféle törvényeink nincsenek.

Ugy van, tekintetes főtblabíró úr! Önnek semmi kormánya sincs most törvény szerint. Ministère nincs, de cancellára sincs, a nádortól is a törvényes hatalom visszavételett, az országnak pénze nincs, sőt még az ország maga sincs, mert mind ez Austriáé, a helyre állítani a kart régi törvények s Metternich arany bullája a

pragmatica sanctio bécsi kiadásának értelmében.

És most nem kérdezzük azt, valljon kell-e még valami a nemzet közakarathoz, hogy az törvénynyé legyen, mert félünk, hogy megüthetné önt a guta, illy vakmerő beszéd felett; hanem tessék saját pápaszemén nézni a dolgot.

Ön a királytól vár mindent. A király meg fogja parancsolni Jellasicsnak, hogy menjen a kuczkóba pihenni, a király elmegy a ráczokhoz, s megmondja nekik: „édes fiaim ne háborgassátok az alvó táblabírákat,“ ezután a romanokhoz siet, s felnyit szemök előtt egy roppant só és arany bányát, mellyben itélet napig szedhetik a pénzt. És ekkor a világ csendes lesz, mint éjjelen a vidék rónája, s béke és csend összelelkezve bőség szarvából mézet csepegtetnek e hazára.

Sajnáljuk önt e boldog illusioból felébresztetni. De istenünkre a dolog nagyon is prosai, s a jóhiszeműség szemüvegeit pokolba kell már egyszer csapni, mert nem pitykéről van kérdés, hanem ezeréves országnak létéről.

Mit várhatunk királyunktól honunk megmentésére? mit várhatunk akkor, midőn elgyengült egészségével visszaélve a reactio, armányának használja eszközül; midőn egy elnyelt, de meg nem emésztett különemű elemekből álló zagyva birodalom képest egysége elébe tétetik, a hazák szabadságának; s hogy Bécsnek ezen feneketlen gyomrú cvő óriásnak spieszburgerei örökös dinon dánomban élhessenek, s így mámoros körökben a camarilla háborítlanul szökhesse halót, feláldoztatik népek millióinak boldogsága; s midőn a legszentebb garantiaju királyi szó, csereberelő alkuszok csalékony ígéretévé aljasittatik, mellynek teljesítését a becsület firmája mögé rejtett pillanatnyi haszon határozta meg.

Mit várhatunk egy annyira elgyengült királytól, ki nem képes megakadályozni, hogy egyik koronájának tábornoka, másik koronája tartományban nyílt lázadást csinálva fegyveres erővel harczot kezdjen, s megengedi hogy egy nép mellytől nyerte minden czimeinek legszebbikét, az alkotmányos királyi czimet — lenyűgöztetve, koronájának legszebb valódi gyémántköve, hitvány üvegdarabbal cseréltesék ki.

Mondjuk ki nyíltan — semmit. A táblabíró törvényességének ezen forrása, bizony száraz marad ajkai előtt, habár veszni készülne is szomjúságában. Egy mód van, mit Mozes hajdan mint mondják a pusztában sikerrel gyakorolt, s mellyre még a kőszál is vizet adott, de ennek már csak említésétől is csikázást kapna az olvasók jobboldala.

E táblabírói törvényességgé bizony egyebekben sem sokra megyünk. Ennek alapján telkeinkről is kiverhetnek — és igazságosan. Hiszen Jellasics a fejedelem nevében s parancsában valóba lábbait készül meghódítani mint elszakadtakat a pragmatica sanctio porázától; s ezen principium után még csak nem is opponálhatunk.

S a magyar bankjegyek kibocsátásának ellenébe királyi névvel pecsételt kizáró szabadsalom állittatik.

És végre hogy egyszerre minden port oda lökjünk a táblabíró szemé hőzé, nem ad e Verbö-

czy világos jogot a kiskoroknak s elgyengült
teknék káros szerződéseik megsemmisítésére?

És ezután ne mondja senki hogy a corpus iuris segít ki a bajból beennünket.

A mi törvényünk nem lehet most más mint a szükségnek, önfeltartásnak törvénye. Egy nemzetnek akarata fentartani szabadságát zsarnoki invasió ellenében, nem nyújtani kezét a rabláncz eleibe mellyel leigázni akarják tagjait, olly isten adta szent jog melly mellett még a koronák törvényessége is halványulva ügyvédi védelem köpenye alá sompolyodik. És ha az élet és szabadság forog kérdésben mit isten adott, s mit elvenni emberek fenyegetnek — nem lehet más igazságunk mint istené, melly mint embereknek úgy nemzeteknek is teljes egyenlőséget biztosít.

És mi titekek kik télenkedve dugjátok fejteket a törvényesség homokjába azt gondolva mint a trutz hogy már így egészen meg vagytok védve, mi egyenesen hüllenséggel vádolunk királytok iránt, kinek ti ozen országot nem akarjátok feltétlenül megmenteni; mert e korona nem csupán a nemzet most, hanem királya is, s ha maga részéről lemondana is róla nem mondhat le királya részéről kinek számára, minthogy azt elgyengült egészsége miatt ő maga nem teheti — a nemzet megtartozik őrzeni.

Es volt szavunk hozzátok ohroyalissimus táblabírák főrdemü célmesterei, kik a szentistván-palást minden ránczából egy egy dicső szabadságot tudtok kihalászni. Egyébkint felőlünk replikázhattok, s bátran szoríthatjátok a corpus iuris szívetekhez. Hanem azt elbíhatitek, hogy bár olly vastag diplomákból s mázsás donationalis levelekből emeljétek is curiátok határán torlaszokat Jellacsics előtt, mellyhez képest az elefántbőr csak szűnyog-hálló, elfoglalja e szép tartományt, mellynek koronáját legalitási politicátok mellett, Slava Istenasszony 2-ik Svatopluk homlokára tűzendí.

Cserző Bencze.

Máramaros-Sziget sept. 3-án 1848.

Szerkesztő Ur!

Sok szép mákvirággal kedveskedett ön nekünk; engedje-meg, hogy egy párral viszonzásul én is szolgálhassak.

Gyönyörű darabok.

Az 1-ső hely mindenestre ösiség utján per eminentiam tekintetes Móríc Páter 15 1/2 markos

telivér s a mi több fizetéses táblabírói urat illeti. Ez a jó ur azon gondolatra vetemedett, hogy egy nyilatkozatot adjon be a törvényszéknek, mellyben az ő 38 évi táblabírói méltóságával összeegyeztetőnek nem találja azt, hogy ő — már t. i. Móríc Páter — a bizottmány által helyettesített derék m. alispánunk elnöksége alatt ülnökösköd-jék, mert ugymond: a helyettesítés nem táblabírói modorban — a la Tyukod — hanem a bizottmány és így az értelmiség által történt meg. Végre meghagyja a bizottmánynak, hogy addig mig Mihályi Gábor vissza jön — az ő erszényére — egy más táblabíró helyettesítsen!! Éj éj Domine spectabilis mit szólna ön ahhoz: ha az ön gyönyörű példája után — a nem corderkedés által választott alispántól — az engedelmisséget a nép szinte megtagadná?! Ez a reactio Uraim a régi rendszer illy makacs bajnokával néhol tán statarialiter is szoktak bántani. Mi most először csak jegyzőkönyvileg roszaltuk, noha Nánásy Lajcsi fényes szónoklatával tán éppen ellenkezőt szeretett volna kivinni. Sokan arról is sutognak, hogy táblabíró ur maga szeretett volna elnökösködni. Hallja! Amice Moricz! Az Apponyi kiczájában ostorhegyesül szolgálni, — megszűnt már érdem lenni a törvényszéki elnökségre! — pá magának!

Uram uram Anderko uram! a 2-dik hely az öné. Szeretnénk tudni: miben áll azon önnél sokkal derekabb lelkészeink ügye, — kiket ön — mert a nemzetörserög rendezése körül becsületesen fáradoztak, sőt jó példával abban még kapitányi hivatalt is vállaltak — felfüggesztéssel fenyegeti nyiltan nem pirult? Ej ej! Reverendissime Domine! a jó ügy körül, nem így szoktak apostolkodni! Ennyit ez uttal — ha ön megengedi — többel is szolgálok, mert nem csak Bécsben és Ischelben, — hanem Szigeten is vannak a reactionak bajnokocská! —

Jövő levelemben Ágh Imre és Zöldcsigásy urakat mutatom be. Addig is isten önnel!

Verő Dávid.

H I R D E T É S E K.

(2-2)

FEGYVEREK

Elárvereztetnek f. hó 15-én reggeli 8—10 óra közt. Váci utca 436 sz. a földszint.

Nemzetörsegi egyenruhák,

mint: atllák, nadrágok, köpenyek és csákók készen — vagy egész századok számára a legrövidebb idő alatt is a legjutányosb áron kaphatók

Singer Ign. és társnál,
nagyhid-utca 9. sz. Haris-féle házban.



Gőzhajók járása

septemberben 1848.

Pestről Bécsbe mindennap reggeli 6 órak.

„ Eszékre vasárnap, kedd és pénteken reggeli 5 órakor.

A dunagőzhajótársaság
főügyvivősege.



Magyar köz- zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik septem-
ber 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 óra 30 percz.

„ „ tehervonat délben 11 órakor
személyvonat délut. 1 1/2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 4 óra 15 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 45 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra 45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 7 órakor.

„ „ délután 3 óra 30 percz.

Váczról Pest felé reggel 8 óra 30 percz.

„ „ délután 5 „ 45 „

A magyar középponti vasut
igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felölös szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.